

ادعیه، زبان حال خود آن امامان است

شماره پرسش: ۱۶۴۳۳

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۵/۳/۲۴ ۲۲:۱۶:۳۶

متن پرسش

سلام استاد بزرگوار: ۱. امامان بزرگوار ما با چه نگاهی ادعیه (کمیل، ابوحمزه و مناجات شعبانیه) را بیان کردند؟ آیا خود را در مقام بندگان می گذارند و طلب آنها را می بینند و دعا می کنند یا این ادعیه را با زبان خود و در وصف ذل عبودیت خود می خوانند و شرح حال خودشان است؟ ۲. افق ادعیه و مناجات ما تا کجاست و انسان را به کجا سیر می دهد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همان طور که می فرمایید ادعیه، زبان حال خود آن بزرگان است ۲- تا فنای از خود و بقای به حق. موفق باشید